

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 141/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 760/2011, sp. zn. Rvp 763/2011 a sp. zn. Rvp 773/2011, zastúpenej Advokátskou kanceláriou, B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE 251/2010-29 z 25. novembra 2010, č. k. 1 CoE 76/2010-29 z 20. decembra 2010 a č. k. 17 CoE 283/2010-29 z 29. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 760/2011, sp. zn. Rvp 763/2011 a sp. zn. Rvp 773/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 760/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 31. marca 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoE 251/2010-29 z 25. novembra 2010, č. k. 1 CoE 76/2010-29 z 20. decembra 2010 a č. k. 17 CoE 283/2010-29 z 29. novembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu apríla 2008 poskytla fyzickým osobám úvery v sume 331,94 € (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 760/2011), v sume 232,36 € (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 763/2011) a v sume 331,94 € (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 773/2011), ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 12 mesačných splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, čím sa dostali do omeškania počnúc 16. májom 2008 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 773/2011) a 25. májom 2008 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 760/2011 a pod sp. zn. Rvp 763/2011), sťažovateľka opakovane vyzvala dlžníkov na úhradu úveru. Keďže dlžníci neuhradili dlžnú sumu, sťažovateľka podala návrh na rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkmi; na tomto základe rozhodcovský súd vydal rozhodcovské nálezy, ktoré sa stali vykonateľnými 23. októbra 2008 (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 773/2011), 30. októbra 2008 (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 760/2011) a 4. decembra 2008 (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 763/2011). Tieto rozhodcovské nálezy majú podľa názoru sťažovateľky povahu exekučného titulu.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 760/2011 sťažovateľka 18. decembra 2008 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Revúca (ďalej len „okresný súd“) 10. februára 2009 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er 9/2009-15 z 8. júna 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 251/2010-29 z 25. novembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 763/2011 sťažovateľka 13. februára 2009 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 19. marca 2009 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er 87/2009-15 z 9. septembra 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 76/2010-29 z 20. decembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 773/2011 sťažovateľka 15. decembra 2008 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 10. februára 2009 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er 15/2009-15 z 9. septembra 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 283/2010-29 z 29. novembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, «... že pojem „spravodlivosť konania“ v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje už vyššie uvedený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...». V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, „... že z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie...“. Podľa názoru sťažovateľky „... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 15 CoE 251/2010-29 z 25. novembra 2010, č. k. 1 CoE 76/2010-29 z 20. decembra 2010 a č. k. 17 CoE 283/2010-29 z 29. novembra 2010, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd potvrdil zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 760/2011, sp. zn. Rvp 763/2011 a sp. zn. Rvp 773/2011, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

Predmetom sťažností je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať pre vadu exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 251/2010-29 z 25. novembra 2010, č. k. 1 CoE 76/2010-29 z 20. decembra 2010 a č. k. 17 CoE 283/2010-29 z 29. novembra 2010

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou

opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí,

že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, ako aj ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Krajský súd v napadnutých rozhodnutiach potvrdil uznesenia okresného súdu ako vecne správne v súlade s § 219 ods. 1 OSP.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 15 CoE 251/2010-29 z 25. novembra 2010 uviedol:

«Okresný súd založil svoje rozhodnutie na zistení, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje, povinnú v časti na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom, právom nedovolené a odporuje dobrým mravom, ktoré však nie je možné oddeliť od ostatného plnenia, pre nezrozumiteľnosť rozhodcovského rozsudku, čo spôsobuje nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku ako celku.

Odvolací súd sa s týmto názorom stotožňuje a dodáva, že čo sa týka zmluvných dojednaní o sankciách voči spotrebiteľovi pre prípad nesplnenia jeho záväzku, takéto dojednania treba považovať za neprijateľné podmienky, v rozpore s dobrými mravmi (vzhľadom na celkove okolnosti! prípadu, výšku zabezpečenej sumy, pomer pôvodnej a sankčnej povinnosti) a podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka sú neplatné.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodcovského rozsudku v danom prípade nezodpovedá stanovenej zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 34 ods. 2 písm. g) zákona o rozhodcovskom konaní), je nepostačujúce, v dôsledku čoho rozsudok (exekučný titul) je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a pre ich nezrozumiteľnosť. V rozhodcovskom rozsudku nie sú uvedené ani základné fakty, rozhodné skutočnosti týkajúce sa úveru, jeho splatnosti, či porušenia konkrétnych podmienok splácania úveru povinnou, ktoré boli významné pre rozhodnutie vo veci. V odôvodnení

rozhodcovského rozsudku rozhodcovský súd iba konštatuje, že „žalovaný nesplnil svoje záväzky vyplývajúce z uzavretej úverovej zmluvy riadne a včas, v súlade s jej znením a v súlade so znením splátkového kalendára dohodnutého na jej základe“. Uvedené jednoznačne potvrdzuje vyššie uvedený záver, že v rozhodcovskom rozsudku chýba akékoľvek opísanie skutkového stavu z ktorého rozhodcovský súd pri rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie. Aj táto skutočnosť je zákonným dôvodom neprípustnosti exekúcie, pre ktorý je nutné exekúciu zastaviť.»

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 1 CoE 76/2010-29 z 20. decembra 2010 „*Odvolací súd z vykonaného dokazovania aj preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy mal preukázané, že povinný si od oprávneného nepožičal finančné prostriedky na podnikateľské účely, pretože v úverovej zmluve nie je vyplnená časť, ktorá sa týka podnikateľských subjektov. Súd prvého stupňa oboznámiac sa s obsahom predmetnej zmluvy, ako aj ďalších zmluvných dojednaní teda vec správne právne posúdil, keď vychádzal pri rozhodovaní z relevantnej skutočnosti, že daný zmluvný vzťah medzi veriteľom a dlžníkom je nutné posudzovať ako vzťah spotrebiteľský.*

Je zrejmé, že oprávnený v úmysle požadovať neprimerané plnenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmluve o úvere stanovil, že právne vzťahy vzniknuté medzi ním a povinným sa budú spravovať § 497 nasl. Obchodného zákonníka. Postupoval tak napriek tomu, že z charakteru zmluvy vyplýva, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu podľa Občianskeho zákonníka.

Z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi povinným a oprávneným jednoznačne vyplýva i to, že táto neobsahuje povinný údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe platných údajov v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. ...

Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový súd posúdil exekučný titul - rozhodcovský rozsudok v súlade s príslušnými ustanoveniami správne so záverom, že plnenie z úverovej zmluvy je právom nedovolená o odporuje dobrým mravom a preto v súlade so zákonom zastavil exekúciu. Z tohto dôvodu odvolací súd, ktorý sa stotožnil s právnym posúdením prvostupňového súdu, napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil tak, ako je vo výrokovej časti tohto rozhodnutia uvedené.“

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 17 CoE 283/2010-29 z 29. novembra 2010 „*Rozhodcovský rozsudok jedným výrokom zaviazal povinného zaplatiť oprávnenému zostatok nesplateného úveru aj s poplatkami, na ktoré oprávnenému nárok nevznikol. Za tohto skutkového stavu, keď nebolo možné vo výroku rozhodcovského rozsudku oddeliť nedovolené plnenie a plnenie rozporné s dobrými mravmi od plnenia pravom dovoleného, mohol okresný súd zastaviť exekúciu v celom rozsahu.*“.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a zákona o rozhodcovskom konaní podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 251/2010-29 z 25. novembra 2010, č. k. 1 CoE 76/2010-29 z 20. decembra 2010 a č. k. 17 CoE 283/2010-29 z 29. novembra 2010

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu

vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažností, ich aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011